

Злополучният бал

Предистория

Персонажите са поканени на банкет по случай края на есента в замъка на гостоприемнен велможа заедно с всички хора от околията, но там ги очакват необясними неволи и ужасяващи открития...

Въведение

Алено-жълтото зарево, къпецо заострените бойници и кули на замъка Валицбрунт, го кара да се слива с отрупания с листа планински склон, наподобявайки гигантски, охранен, полегнал гушер. Дворовете му сякаш се държат за скалите, за да не паднат, а помежду им по протежението на стръмнините криволичат масивни стълбища с богато украсени парпети.

В околните селца жътвата и беритбата са към края си, и кипи усилена подготовка за зимата.

На портите дузина почерпени стражи се шегуват един с друг и надигат рогове и бокали с пиво. Придворните ви им представят поканите ви, и те ви приветстват с неподправено дружелюбие:

- Почитаеми дами и господа, негово височество херцог Валицбрунт Ви очаква! Навярно сте изтощени от пътя, заповядайте час по-скоро.

Един от стражите ви повежда по лъкатушеция из шумата път към главния вход на двореца и след малко небрежно добавя:

- А, и... Не обръщайте внимание на бръщолевенията на някои от гостите, че из замъка се криели пакостливи дяволчета. Херцогът дълбоко би се обидил, ако празникът му бъде почернен от подобни небивалици. Е, приятно прекарване!

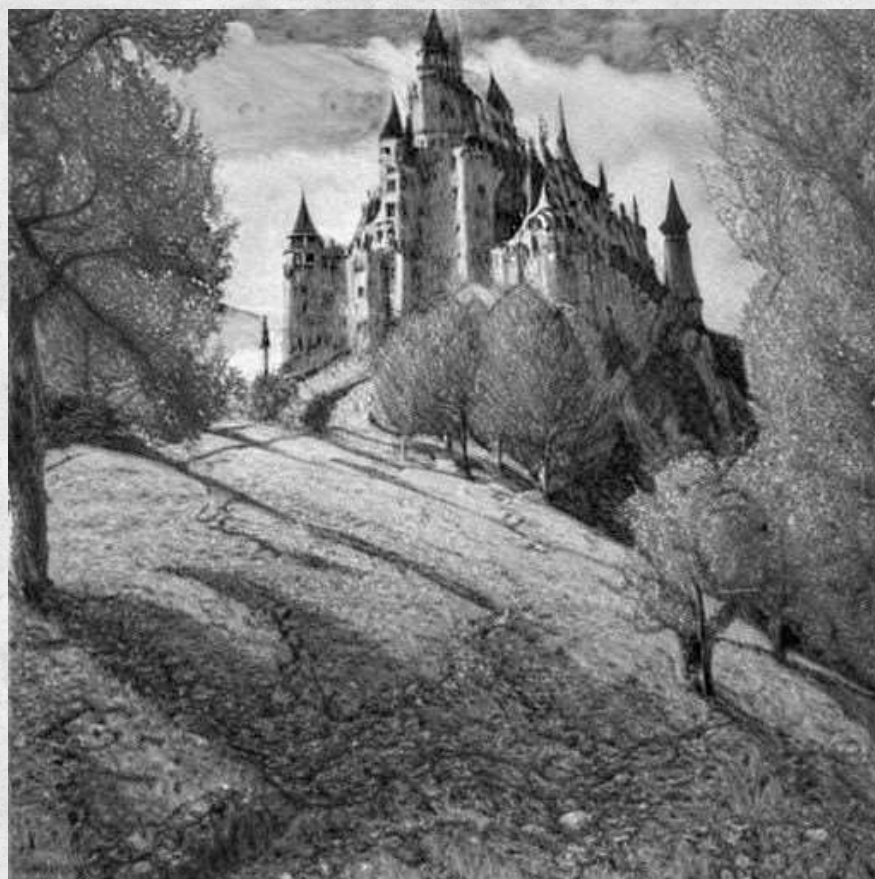

Щом героите влязат в замъка, веднага забелязват, че освен дворяните, на банкета присъства и поне част от валицбрунтското простолюдие. В предверието на двореца под зорките очи на дворцовата стража се тълпят всякакви хора — търговци, занаятчии, странстващи рицари и артисти, и дори ловци, земеделци и рибари. Балната зала е украсена

в есенни цветове, а между дългите, отрупани с храна и пиене маси сноват прислужници и развълнувани празнуващи.

По време на празненството по случай края на есента персонажите може да се

наслаждат на разнообразни храни и напитки, дворцови игри, танци и компанията на дворяни, дворянки и всякакви други хора от околията. За жалост, предстои веселбата да бъде помрачена от неочаквани злощастия...

Места

◆ **Замъкът Валцбрунт и дворовете му**

Замъкът на херцог Валцбрунт е огромен. Има няколко двора, кухни, спални покои, оръжейни, параклис, грамадна бална зала в главната крепост, няколко високи стражеви кули, голямо книгохранилище и подземия с тесни коридори.

Около него се намират множество малки баронства, от които са се стекли хора за банкетата.

Персонажи

◆ **Херцог Валцбрунт**

55 КР / 66 УВ / 33 СП / 44 ВЗ

+ 10 каленост

+ 10 езда

+ 10 сражаване с ръкопашни оръжия

+ 5 танци

+ 20 футаркска култура

+ 20 грамотност

Вилхелм Валцбрунт е възрастен, висок, леко закръглен и леко посивял мъж. Сърдечен стопанин е и посреща гостите си вече леко подпийнал. Старае се да не пренебрегва никого. В полунощ изчезва за малко, но след малко се връща облечен в

оранжев кафтан, извезан със златисти и червени нишки, и започва да танцува с всяка девойка, до която се докопа – стара традиция, която местната черква не одобрява, но допада на простолудието, тъй като се вярва, че всяка мома, с която е потанцувал херцогът, ще донесе в дома си късмет и берекет.

◆ Херцогиня Валцбрунт

20 КР / 44 УВ / 30 СП / 40 ВЗ

- + 10 езда;
- + 10 шивачество;
- + 10 лечителство;
- + 40 грамотност;
- + 40 футаркска култура.

Хелга Валцбрунт е дребна и незабележима женица, в контраст със съпруга ѝ. Прекарва вечерта в тихи разговори с другите благородни дами.

Ако бъде заговорена от някои от игровите персонажи, херцогинята им споделя притесненията си, че из замъка от както започнали да посрещат гости преди около месец, започнали да се навъртат и пакостливи дяволчета. Никой не е могъл да ги открие и хване, но те не спират да правят какви ли не пакости – трошат вази и прозорци, събарят свещници и замерят

невинните прислужници с каквото им падне под ръка, преди да се шмугнат в някоя сянка и да изчезнат. Дамата се опасява от злия им нрав. Тайно е викала свещеници и баячки, за да ги прогонят, но не са успели и злополуките продължават.

Херцогинята дискретно моли персонажите да се оглеждат за дяволчетата и да се опитат да ги заловят или изгонят.

◆ Гиедре Валцбрунт

10 КР / 33 УВ / 22 СП / 44 ВЗ

- + 11 езда;
- + 11 пъргавина;
- + 44 грамотност;
- + 44 футаркска култура.

Херцогът и херцогинята имат три деца. Двамата им по-големи сина служат като пажове в съюзническите владения баронство Брехтмахер и херцожество Йолдешайм.

Най-малкото им дете е младата дама Гиедре – само седемнадесетгодишна, но вече сгодена за наследника на Брехтмахерския престол.

Гиедре е неотлъчно следвана от кохорта прислужнички и избягва да разговаря с гостите, особено тези от мъжки пол, тъй като дворянският етикет не го допуска.

◆ Сър Юстус

44 КР / 55 УВ / 44 СП / 33 ВЗ

+ 11 каленост;

+ 11 езда;

+ 22 сражаване с ръкопашни оръжия;

+ 22 футаркска култура;

+ 11 грамотност.

Младеж на двадесет и няколко години, но вече достолепен рицар от Ордена на ледения буревестник, току що завърнал се от военен поход в далечната и знойна Хабилеа. Всички гледат на него като на знаменит приключенец с безброй истории за разказване, привидно небелязан от битките, в които е участвал. Постоянно е заобиколен от хора от простолюдието, жадни да чуят всяка негова приказка.

Ако персонажите прекарат някакво време със сър Юстус, не им отнема дълго, за да забележат, че настроението му е по-скоро мрачно, а езикът му – циничен. Ако бъде разпитан за геройствата си, отвърща с досада: „Наистина ли искате да знаете какво е да си принуден да прерязваш гърлата на все още дишащи ранени воители? Мъже с висящи от търбусите им черва, ридящи за жените и майките си?“... Войната сякаш го е съсипала завинаги.

Сър Юстус е синът на приближен на херцог Валцбрунт сановник. Отраснал е в замъка Валцбрунт и го познава перфектно.

◆ Себастиан

40 КР / 36 УВ / 60 СП / 36 ВЗ

+ 20 точност;

+ 20 езда;

+ 20 сражаване с ръкопашни оръжия;

+ 36 футаркска култура;

+ 36 шесто чувство.

Оръженосецът на сър Юстус. Дребен, мургав и тих тип, за когото се говори, че бил от септерианските провинции на

Латинейската теокрация. Има обветрено лице и тънки, възлести крайници. Верността му към сър Юстус е непоклатима.

Носят се слухове и, че във вените му течала хабилеанска кръв. На един от пръстите му лъщи голям, пиринчен пръстен, а на пояса му виси причудлива, извита кама. От пръв поглед се вижда, че му се нрави вниманието, което получава като мистериозен чужденец, но той всъщност няма останали връзки нито с Теокрацията, нито с хабилеанските халифати и, ако бъде заговорен от някой с малко понятие от латинейска или хабилеанска култура, това бързо си проличава.

◆ Барон Мовач

44 КР / 44 УВ / 44 СП / 22 ВЗ

- + 20 точност;
- + 20 езда;
- + 20 сражаване с ръкопашни оръжия;
- + 22 футаркска култура;
- + 11 наблюдателност;
- + 11 ослушване;

Брехтмахерски благородник със закръглена фигура и пълни, зачервени бузи. Веселяга е, но обсъжда главно любимото си хоби – лова. Всички други теми го отегчават. Обича да разказва как е ловувал много редки

и неестествени създания и кани всеки слушател в дома си – крепостта Мовач край Свартелховата гора.

◆ Дукесата на Лурантия

22 КР / 55 УВ / 33 СП / 33 ВЗ

- + 22 езда;
- + 11 музика (арфа);
- + 33 футаркска култура;
- + 22 грамотност;
- + 11 медицина.

Висока, красива и елегантна дама, изглеждаща доста по-млада от тридесетте си години. Има безупречни маниери, привлекателен поглед и енигматична осанка.

Всички говорят за дукесата единствено и само с хвалебствия, дори и в нейно отсъствие. Героите може да забележат, че тя сякаш буди подозрения и страх у повечето хора, но никой не смее да признае защо.

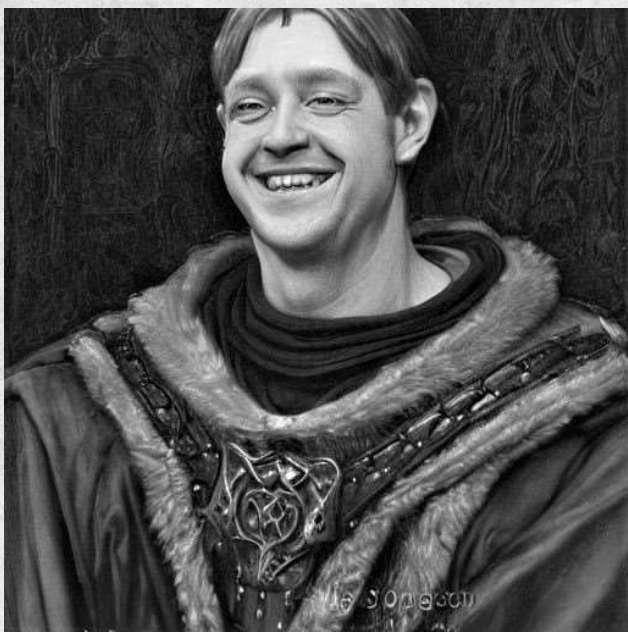
Съпругът ѝ, дукът на Лурантия, не е бил виждан в общественото пространство от години. Говори се, че боледува на легло и е твърде отпаднал, за да напуска покоите си. Дукесата ежедневно се моли за бързото му възстановяване в дворцовия параклис.

Макар и заобиколена от злоещи слухове и съмнения, дукесата е невинна

жена, с изключение на това, че би си позволила малко куртоазия с персонажи от мъжки пол.

Събития

Вероятно е в самото начало на приключението персонажите да се поинтересуват от останалите гости на празненството, и да се опитат да поговорят с тях и да ги поопознаят. След това разказвачът може да използва следните събития в произволен ред, за да придвижва действието:

◆ Ола

В разгара на празника Ола, синът на местен търговец, влиза в пререкание с чужденеца Себастиан, който си позволява да омайва сестра му. Ола открито обижда и унижава дребния латинец като го предизвиква на различни привидно приятелски игри – грубиянско боричкане, надбягване в градините или мятане на ножове. Дребосъкът няма шанс, тъй като Ола е едро и пъргаво момче. В крайна сметка Себастиан се ядосва и плисва питието си

върху сина на търговеца, който път се засмива радушно и нарича поведението му жалък женски изблик.

Ако героите са **наблюдателни**, виждат, че чужденецът почуква по ръба на чашата с големия си пръстен, преди да хвърли съдържанието ѝ по противника си.

◆ На лов за дяволчета

Случва се след **Ола**. Възможно е персонажите да се опитат целенасочено да открият дяволчетата. Могат да попаднат на различни улики – преди няколко дена са изчезнали неща от кухнята, и са били изпочупени глинени съдове. Може да открият туфа черна козина в някой пращен ъгъл. Може да дочуят зловещи звуци в нощта. Може да видят следи от кървави лапи, и някой да допусне, че ако ги последват, най-вероятно ще ги отведат до кокошарника, тъй като всеки знае, че дяволчетата обичат да пият кръв от петли. Всъщност следите от кървавите лапи отвеждат до бездиханното тяло на Ола, синът на търговеца, който се е подигравал с латинеца Себастиан.

◆ Сянката

Героите се натъкват на пакостливите дяволчета когато най-малко очакват. Може да са се запътили към някоя от стаите на двореца, за да се усамотят с някой от другите персонажи, да търсят група интересни жонглиори или трубадури, или дори да търсят дяволчетата на шега за развлечение.

Влизайки в една от стаите, виждат малко, черно, космато създание да притичва по пода със светкавична скорост и с един скок да излита през един от прозорците. Ако бързо дотичат до него, виждат как малката сянка се изкатерва по отсрещната стена с невероятна ловкост и да изчезва през друга пролука.

◆ Дяволчето

Персонажите чуват внезапен писък, последвани от няколко дълги викове за помощ. Вероятно е наблизо да има още хора, и всички да проверят какво се случва.

Това, което намират, е уплашена помощничка от кухните, която е изхвърляла отпадъци в помийната яма в отдалечен край на двора. Момичето е изпуснало кошницата си, свило се е до една от стените и ридае. Твърди, че е чула дяволски смях, а щом е погледнала нагоре, е видяла малко, прегърбено изчадие с искрящи очи и остри зъби и нокти. То изчезнало веднага, щом дошли други хора.

От разговорите на банкетa героите разбират, че дяволчета са били виждани из двореца няколко пъти в последния месец. Не са наранили никого, но са уплашили не един или двама души. Един младеж казва, че погледът им всява ужас и те кара да желаеш собствената си смърт. Друга жена казва, че това са глупости, но дяволчетата те карат да сънуваш кошмари и се хранят от ужаса в душата ти. Носят се и други, коя от коя по-небивали истории.

◆ Препирнята

По някое време в хода на вечерта някой от персонажите, отиващ до тоалетната или излязъл в градината за чист въздух, дочува приглушен разговор. Не се искат усилия, за да се разбере, че двама души се препират. Лесно е да се приближи и да подслуша – през ключалката на вратата, иззад някой ъгъл или от съседно помещение с общо огнище.

Ако персонажът се е срещнал с Гиедре Валцбрунт и сър Юстус, разпознава гласовете им. Разговорът е силно напрегнат, но и много тих. Дочува се как рицарят убеждава девойката да избяга в него, като ѝ се кълне, че всичко ще бъде наред, че има състояние и замък на остров Септериае. Младата благородничка отговаря кратко и с категорично отрицание. Накрая прекъсва разговора с гневно „Юстус, никога не съм те обичала и никога няма да те обичам. Остави ме на мира! Стой далеч от мен!“

Отчаяният сър Юстус извиква подир нея докато тя си отива, казвайки ѝ, че е направил всичко само и единствено за нея, но напразно.

◆ Момент тишина

Следва **препирнята**. Ако героите се разхождат из потъналите в есенни листа градини, се натъкват на сър Юстус и Себастиан, които водят тих разговор. Щом виждат други хора, прекъсват разговора си и се умълчават. Рицарят бърза да се върне на празненството и да се напие. Себастиан изглежда умърлушен и замислен.

Ако героите съумеят да подслушат разговора им, преди той да приключи, дочуват само как сър Юстус отсича: „...Не, Себ. Точка. ЗАБРАНЯВАМ ТИ. Дори не си го и помисляй отново.“

Ако бъдат попитани за разговора в последствие, и двамата мъже отричат до последно. Себастиан се интересува от

пътуването на героите – отворени ли са пътищата из Валцбрунтската провинция, в какво състояние са, дебнат ли опасности?

◆ Подаръкът

Късно вечерта, след като вече Юстус е изпълнил замисъла си хубавичко да се накваси, Себастиан отива при Гиедре и ѝ подарява златно колие с червен рубин от името на господаря си. Дарът не е показан, но не е и прикрит. Гиедре приема, но изглежда натъжена.

Ако бъде разпитан за подаръка, Себастиан казва, че не знае защо господарят му е толкова щедър, но допуска, че е, защото иска да се отърве от всичко, с което се е сдобил по време на войната, а колието е именно хабилеанска изработка.

◆ Трупът

Случва се, ако героите не са се натъкнали на бездиханното тяло на младежа **Ола**. Около три през нощта празненството тъкмо е приключило и повечето хора или са си тръгнали, или са се настанили където могат из замъка, за да спят. Треперещ страж влиза в балната зала, за да събуди началника на караула, както и всички останали, проявили интерес към слуха за дяволчетата.

Открит е труп в купчините шума в един от дворовете на замъка. Тялото е на млад мъж, но лицето му е чудовищно издрано до неузнаваемост. Внимателно изследване разкрива няколко неща: по дрехите се познава, че тялото е на Ола, синът на търговеца, и от тях се носи силна миризма на парфюм. От тялото се отдалечават дребни следи от кървави дяволски ръчички, изкачват се по една от стените и се губят някъде при покрива и един от комините.

Ако героите започнат да подозират Себастиан, той не може да бъде открит никъде. Сър Юстус е твърде пиан, за да бъде разпитан. Ако героите се сетят да проверят

конюшните, разпитвайки конярчето, установяват, че липсва едно магаре.

◆ Кърваво утро

Зловещ писък пронизва сутрешната мъгла. Покоите на Гиедре са окървавани, а фината шия на девойката е разкъсана от зли зъби и нокти. Няма съмнение, че дяволчетата са се промъкнали в стаята ѝ и са я убили докато е спяла. От колието на девойката се носи миризма на същия парфюм като от дрехите на Ола.

Ако героите са предвидливи и заръчат на херцога да увеличи стражата пред стаята на дъщеря си, или да прати повече прислужнички да спят при нея, девойката не загива, тъй като те съумяват да прогонят спусналото се през комина дяволче, докато напада дворянката, но не и преди то да я рани и уплаши до смърт.

◆ Разбуждането

Щом сър Юстус се събуди и разбере за случилото се, настоява да види злощастната си любима. Махмурлукът го прави твърде дързък и той преминава през всеки, който се опита да го спре, с груба сила и непоклатима решителност. Виждайки състоянието на любимата си, той я прегръща, зарива да неутешимо и започва да креши името на оръженосеца си.

Покрит с кръв, сър Юстус тръгва из двореца, за да търси Себастиан, но тъй като не го намира, грабва бутилка шнапс и се заключва в стаята си. Всички опити да бъде вразумен са напразни, а ако персонажите проникнат в стаята, със или без помощта на стражите, го намират посинял и увиснал на колана си от масивна дървена подпора. На стената е издраскано с въглен посланието: „Заловете Себастиан. Обладан е от дяволчетата. Знаех това и не направих нищо, и моята любима Гиедре пострада. Дано Боговете простят греховете ми.“

Кулминация

◆ Времеви ограничения и други затруднения

Разказвачът може да подреди събитията по време на празненството както прецени, че най-добре ще се върже с действията на персонажите по време на празненството.

При възможност е препоръчително да се наблегне на описанията на оживеното празненство, за да се даде възможност на играчите да се потопят в обстановката, преди да се натъкнат на следи от „дяволчетата“.

◆ Преломни моменти и неочаквани обрати

Щом героите научат истината за Себастиан и я споделят на херцога, херцогинята или някой друг персонаж, всички те започват да си правят догадки къде може да се е дянал. Някои от гостите може да предположат по кой път е най-вероятно да е поел. Барон Мовач предлага помощта си на опитен ловец, за да бъде хванат злодеят по следите му. Херцогът незабавно изпраща личните си телохранители да обхождат града в подножието на хълма, на които е крепостта, и околните села и пътища.

Ако героите успеят да проследят и настигнат злодея, той ги забелязва отдалеч и започва да ги обстрелва с арбалета си. Щом бъде наближен, изважда и камата си, и тънка сабя от дисагите си, и се бие докато не бъде смъртно ранен.

Ако персонажите се затруднят с разкриването, откриването или проследяването му, разказвачът може да ги насочи посредством не-игровите персонажи или чрез съновидение, например.

◆ Условия за победа и загуба

Ако бъде победен, Себастиан пада на покритата от листа земя и моли персонажите да пощадят домашния му любимец, маймунката Фриц. „Не винете сър Юстус. Той ми каза за малката проклетница, но ми заповяда да не откъщам, задето го е отблъснала. Закле ме, но аз не можех безучастно да гледам как тази никаквица ранява господаря. Направи го на глупак и го опрости. И ви моля, не убивайте горкия Фриц. Аз го обучих. Мъчих горкото животинче. Научих го... Да убива. Но то... не е... дявол.“

„Горкото животинче“ е едър, черен, хабилеански макак, затворен в дървен сандък на гърба на магарето. Ако героите го отворят, Фриц се опитва да избяга. Доста е бърз, но на врата му има каишка, свързана с тънка метална верижка, закрепена за вътрешността на сандъка. Маймуната е разярена, но не и твърде опасна срещу група хора, особено, ако са въоръжени.

Ако някой от героите е виждал маймуна, лесно я разпознава, но дори и да не е, всички се досещат, че това е някакво екзотично животно, и в двореца няма никакви дяволчета. Маймуната е обучена да напада всеки, от който надуши кардамон и смирна. Себастиан носи няколко стъкленици с такъв парфюм и пълни малко, скришно помещение в пръстена си с тях за бърза употреба. Миризмата е същата, която по-рано се е носела от дрехите на Ола и колието на Гиедре.

Развързка

◆ Възнаграждения

Ако героите успеят да спасят Гиедре, херцогът и херцогинята ги награждават за храбростта с изкусни ръкописи в изящно резбовани тубуси, снежнобели лисичи кожи и чували с жълтици.

Разказвачът може да възнагражда персонажите с опит при добра ролева игра от страна на играчите както по време на приключението, така и след края му. Влизането в роля по време на есенното тържество може да се нагоди с допълнителен опит.

Ако заловят „дяволчето“, стават нещо като знаменитости из валцбрунтския край. Местните музиканти и поети, наричани,

минезингери, започват да възхваляват имената им в песните и поемите си.

◆ Последствия

Ако героите не успеят да спасят злощастната принцеса, замъкът потъва в печал. След време херцогът се пропива, а херцогинята изчезва безследно. Жителите на околността си шепнат, че не издържала на мъката и се хвърлила в Басейна на сирените от крайбрежните скали.

Ако персонажите не съумеят да заловят Себастиан и домашния му любимец, може да получат само символична утешителна награда от по 1d10 практически и 1d10 теоретичен опит за участие.

